

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Tdo/8/2021
Identifikačné číslo spisu: 7115011449
Dátum vydania rozhodnutia: 12.05.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Bargel
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:7115011449.5

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Dany Wänkeovej na neverejnom zasadnutí konanom 12. mája 2021 v Bratislave, v trestnej veci obvineného I. P., pre zločin krádeže podľa § 212 ods. 3 písm. a), ods. 4 písm. b) Trestného zákona a iné trestné činy o dovolaní obvineného I. P. proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 4To/4/2018, z 30. augusta 2018 takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku dovolanie obvineného I. P. o d m i e t a .

Odôvodnenie

Okresný súd Košice I rozsudkom, sp. zn. 7T/58/2015, z 9. novembra 2017 rozhodol tak, že obžalovaného I. P. uznal za vinného v bode 1 - zo spáchania prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 140 písm. a) Trestného zákona, spáchaného spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona a v bode 2 - zo spáchania zločin krádeže podľa § 212 ods. 3 písm. a), ods. 4 písm. b) Trestného zákona a prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona pre skutky podrobne rozvedené vo výrokovej časti označeného rozsudku.

Postupom podľa § 44 Trestného zákona súd prvého stupňa upustil od uloženia súhrnného trestu „nakoľko trest uložený mu rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok, sp. zn. PK-2T/33/2015, zo 17. marca 2016 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5To/7/2016, z 18. augusta 2016 vo výmere 12 rokov a 6 mesiacov so zaradením na výkon trestu do ústavu s maximálnym stupňom stráženia pokladá na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a za dostatočný".

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný I. P. odvolanie na podklade, ktorého Krajský súd v Košiciach uznesením, sp. zn. 4To/4/2018, z 30. augusta 2018 rozhodol tak, že zrušil rozsudok Okresného súdu Košice I, sp. zn. 7T/58/2015, z 9. novembra 2017 vo výroku o treste a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie prejednanie a rozhodnutie.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 4To/4/2018, z 30. augusta 2018 podal prostredníctvom obhajcu dovolanie obvinený I. P. z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. i), písm. h) Trestného poriadku.

Dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. i), písm. h) Trestného poriadku obvinený odôvodnil nasledovne: „Krajský súd v rozsudku z 24. júna 2020, sp. zn. 4To/133/2019, odignoroval a nerešpektoval záväzný právny názor vyjadrený v náleze Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 302/2015, zo 4. novembra 2015, ktorý obsahovo vychádza z nálezů Ústavného súdu ČR, sp. zn. I. ÚS 670/2005, kde uviedol „k extenzívnej aplikácii zákazu reformatio in peius vedie i zrejmy fakt, že posledným arbitrom toho čo je, či nie je na jeho prospech (obžalovaného), nie je súd, ktorý nepochybne pri úvahe, či nejaká zmena obvinenému prospieva, či vôbec nie vedený i vlastnými hodnotovými predstavami. Takto široko koncipovaný zákaz zmeny k horšiemu (reformatio in peius), platí aj pre konanie o odvolaní (...). Krajský súd v Košiciach napriek formálnemu poukázaniu na znenie tejto zásady v príslušnom ustanovení Trestného poriadku, reálne konal v rozpore s ňou, keď zrušil prokurátorom napadnutý rozsudok Okresného súdu Košice I (ďalej aj „okresný súd“), sp. zn. 7T/58/2015, z 11. septembra 2019, ktorým mi bol uložený nepodmienečný súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 13 rokov, ktorého uloženie ako obžalovaný som sám navrhoval v konaní pred okresným súdom ako aj v predchádzajúcom odvolacom konaní a z ktorého obsahom súhlasil, keďže z materiálneho hľadiska bolo jeho uloženie pre mňa priaznivejšie ako v prvom rozsudku Okresného súdu Košice I z 9. novembra 2017, kde bolo upustené od uloženia súhrnného trestu s poukazom na § 44 Trestného zákona. Uloženie súhrnného trestu, po doplnení dokazovania o chýbajúcu časť zbiehajúcej sa trestnej činnosti je pre odsúdeného priaznivejšie a bolo jedinou možnou zákonnou (v zmysle zásady zákazu zmeny k horšiemu - reformatio in peius a v zmysle právnej vety vyjadrenej v náleze ÚS SR - I. ÚS 302/2015) alternatívou k predtým nesprávne - nezákonne uloženému súhrnnému trestu, od ktorého bolo upustené, ktoré ho materiálne znevýhodňovalo a poškodzovalo. Konanie krajského súdu, vyjadrené v napadnutom rozsudku bolo v rozpore so záväzným právnym stanoviskom Ústavného súdu SR, bolo v rozpore so zákonom, pričom definícia samotnej zásady zákazu zmeny k horšiemu (reformatio in peius) bola aplikovaná v neprospech ods. I. P., napriek opačnému tvrdeniu súdu II. stupňa“.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku uviedol nasledovné: „Rozsudkom Okresného súdu Košice I, sp. zn. 7T/58/2015, z 9. novembra 2017, bol ods. J. P. po predchádzajúcom vyhlásení o vine, uznaný za vinného a na podklade nesprávneho - nezákonného návrhu prokurátora, od ktorého bolo upustené, pretože viacčinný súbeh zbiehajúcej sa trestnej činnosti, ktorý bol pre dva skutky obžalovaného návrhu rôzny, teda prerušený rozsudkom ŠTS v Pezinku zo 17. marca 2016, sp. zn. PK - 2 T/33/2015, premostený, resp. zliaty do jednoliateho celku, a tým vytvorený súbeh - súhrn trestnej činnosti bez jeho prerušenia zlegalizovaný tým, že prokurátor sa priamo na hlavnom pojednávaní možnosti na nápravu - odvolania vzdal. Po písomnom vyjadrení odsúdeného sa k dôvodom odvolania, prokurátor opätovne vo svojej replike zotrval na svojom názore, ktorým nezákonnosť rozsudku Okresného súdu Košice I odobruje. V odvolacom konaní súd II. stupňa - Krajský súd v Košiciach, sp. zn. 4To/4/2018, rozhodol 30. augusta 2018 uznesením tak, že rozsudok okresného súdu zrušil a vec vrátil na doplnenie dokazovania a nové rozhodnutie. Neidentifikoval však nesprávne - nezákonne uložený súhrnný trest podľa § 42 Trestného zákona, od ktorého uloženia bolo v zmysle § 44 Trestného zákona upustené, nevytkol túto skutočnosť súdu I. stupňa, ani ho neupozornil na vzniknutú právnu situáciu a možný postup s poukazom, resp. v súlade s nálezom Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 302/2015. Preto Krajský súd svojimi nezákonnými a zmätočnými intenciami odporúčal súdu I. stupňa skúmať „recidívu“ vo vzťahu k absentujúcej časti zbiehajúcej sa trestnej činnosti, ktorá už bola nesprávne uloženým rozsudkom okresného súdu „odstránená“. V následnom konaní na súde I. stupňa, okresný súd správne identifikoval vzniknutú situáciu (napriek zmätočným intenciam Krajského súdu v Košiciach v jeho písomnom vyhotovení uznesenia) a v súlade s nálezom ÚS SR, sp. zn. I. ÚS 302/2015, po doplnení dokazovania chýbajúcu časť zbiehajúcej sa trestnej činnosti (pri už neexistujúcej recidíve) včlenil do navrhovaného novo uloženého súhrnného trestu prokurátorom aj odsúdeným J. T. v zmysle § 42 vo výmere 13 rokov nepodmienečne. Nejednal teda Okresný súd Košice I ani proti vôli odsúdeného a ani v rozpore so zásadou zákazu zmeny k horšiemu (reformatio in peius). Prokurátor Okresnej prokuratúry Košice I ešte pred vyhlásením rozsudku na hlavnom pojednávaní konanom 17. decembra 2018 zaslal súdu „modifikáciu záverečnej reči“, ktorej obsah mienil predniesť, avšak súd I. stupňa mu to

neumožnil. „Modifikácia záverečnej reči“ však svojim obsahom bola v rozpore so zákonom - zásadou zákazu reformatio in peius a súčasne odporovala aj nálezu ÚS SR, sp. zn. 302/2015. Po vyhlásení rozsudku ho prokurátor napadol odvolaním. V ďalšom poradí druhom odvolacom konaní na súde II. stupňa - Krajskom súde v Košiciach, sp. zn. 4To/30/2019, zo 7. mája 2019, opätovne zrušil rozhodnutie súdu I. stupňa, keďže zistil procesné pochybenie súdu I. stupňa, ale samotného merita veci sa nedotkol a vec vrátil opakovane súdu I. stupňa na opätovné prejednanie a rozhodnutie, pričom učiniť rozhodnutie mohol sám a neexistoval zákonný dôvod, aby tak konal. Krajský súd však konal účelovo, aby prokurátorovi jeho „modifikované odvolanie“ v zmysle zákona (§ 319 Trestného poriadku) odmietnuť nemusel a umožnil mu tak pred súdom I. stupňa predniesť jeho modifikáciu nezákonnej záverečnej reči viediac, že dovolanie podať nemôže, keďže možnosti podať odvolanie voči rozsudku Okresného súdu Košice I z 9. novembra 2017 sa vzdal. Tým, že sa Krajský súd v Košiciach v konaní o odvolaní vyvolanom prokurátorom na neverejnom zasadnutí 7. mája 2019, sp. zn. 4To/30/2019, nedotkol merita veci v zmysle ustálenej súdnej praxe, de facto prejudikoval právoplatnosť odvolaním nedotknutej časti napadnutého rozsudku vyneseneho Okresným súdom Košice I, sp. zn. 7 T/58/2015, zo 17. decembra 2018, na podklade ktorého v ďalšom konaní pred okresným súdom 11. septembra 2019 bol vynesovaný po oprave procesného pochybenia obsahovo identický rozsudok. Konanie Krajského súdu v Košiciach, v dvoch vyššie uvedených odvolacích konaniach z 30. augusta 2018, sp. zn. 4To/4/2018 a zo 7. mája 2019, sp. zn. 4To/30/2019, bezpochyby preukázalo absenciu nestrannosti ako aj účelovosť rozhodovacej činnosti v rozpore so zákonom, čo je v rozpore s právom na spravodlivý súdny proces a právom na nestranný a nezaujatý súd. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd v poradí treťom odvolacom konaní z 24. júna 2020, sp. zn. 4To/133/2019, po opätovnom rozhodnutí Okresného súdu Košice I vo veci a odvolaní sa prokurátora, vo veci rozhodol sám tak, že podľa ustanovenia v § 321 ods. 1 písmeno d), ods. 2 Trestného poriadku („zistí porušenie ustanovenia Trestného zákona“) zrušil rozsudok súdu I. stupňa vo výroku o uložení treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu a vynesol nový rozsudok. V napadnutom rozsudku však Krajský súd v Košiciach priamo preukazuje (strana 13 rozsudku) nelegitimitu - nezákonnosť svojho rozhodnutia, keď neguje svojou konštatáciou „Odvolací súd nemohol napraviť túto nesprávnosť (rozumej nezákonnosť), vzhľadom na ustanovenie § 327 ods. 2 Trestného poriadku“. Podľa logiky v rozsudku vydanom krajským súdom je z dvoch nezákonných rozhodnutí Okresného súdu Košice I vo výroku o uložení súhrnnom treste v zmysle § 42 Trestného zákona druhý a tretí v rade zo 17. decembra 2018 a 11. septembra 2019 vychádzajúci z prvého rozsudku taktiež nezákonného z 9. novembra 2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 4To/4/2018, z 30. augusta 2018 nezákonnejší, keďže sa naň nevzťahuje zásada zákazu k horšiemu (reformatio in peius), aj keď z obsahu nálezu ústavného súdu jasne vyplýva, že táto zásada (reformatio in peius) sa prenáša aj na sekundárne rozhodnutie súdu, a to práve v odvolacom konaní, resp. v konaní na I. stupni po zrušení rozsudku súdu I. stupňa v odvolacom konaní. Preto logicky je odôvodnenie zrušenia rozsudku súdu I. stupňa Krajským súdom v Košiciach z 24. júna 2020 v rozpore s ustanovením v § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku v rozpore so zákonom a konanie Krajského súdu v Košiciach nelegitímne a bez opory vo vyššie uvedenom ustanovení Trestného poriadku, podľa ktorého nebolo možné zrušiť rozsudok Okresného súdu Košice I“.

Obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 4To/133/2019, z 24. júna 2020 ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a aby prikázal Krajskému súdu v Košiciach, aby vec v potrebnom rozsahu znova prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor nasledovne: „Argumentácia odsúdeného o porušení zákazu reformationis in peius nie je namieste a nie je relevantná. V náleze Ústavného súdu SR pod sp. zn. I. ÚS 302/2015, zo 4. novembra 2015, na ktorý sa dovolateľ odvoláva, je uvedená absolútne iná situácia, ako v tomto prípade. V rámci tohto nálezu sa uvádza, citujem: Mám za to, že v súdnej veci došlo k porušeniu zásady „zákazu reformatio in peius“ a to tým, že odvolací súd napriek tomu, že odvolanie podal len sťažovateľ

- 1) ho uznal za vinného zo spáchania trestného činu podľa prísnejšej skutkovej podstaty,
- 2) mu uložil peňažný trest vo výške 1.000.000 SKK, prvý krát až v odvolacom konaní (nehovoriac o tom, že vôbec neskúmal majetkové a osobné pomery sťažovateľa). Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že zmenou k horšiemu nie je len zmena vo výmere trestu, ale aj uloženie iného druhu trestu,

prípadne zmena právnej kvalifikácie oproti pôvodnému stavu. Sťažovateľ po podaní odvolania voči rozsudku prvostupňového súdu a zistení skutočnosti, že prokurátor a ani poškodený nepodali voči predmetnému rozsudku riadny opravný prostriedok, legitímne očakával, že mu nemôže byť uložený nielen horší trest než ten, ktorý mu bol uložený prvostupňovým súdom, ale ani iný druh trestu a rovnako očakával, že sa nemôže zhoršiť jeho postavenie vo vzťahu k právnej kvalifikácii skutku ustálenej rozsudkom prvostupňového súdu. Vzhľadom na vyššie uvedené, argumentácia odsúdeného, prostredníctvom jeho obhajcu nie je legitímna, pretože v rámci poukazovanej inej trestnej veci, nepodali odvolanie ani prokurátor, ani poškodený. V predmetnej trestnej veci, tak voči rozhodnutiu Okresného súdu Košice I, sp. zn. 7T/58/15, zo 7. decembra 2018 ako aj voči rozhodnutiu Okresného súdu Košice I, sp. zn. 7T/58/15, z 11. septembra 2019, podal prokurátor riadny opravný prostriedok v podobe odvolania, pretože súhrnné tresty týmito rozhodnutiami uložené, boli nesprávne a nezákonné. Intervenujúci prokurátor si tak počas celého trestného konania držal svoj právny názor, a v tejto právnej línii, vždy uvádzal, že bude potrebné uložiť dva samostatné tresty, resp. ku obojm skutkom samostatne upustiť od uloženia súhrnného trestu, a to z nasledovných dôvodov:

Skutok obžalovaného v bode 1/ zrušeného rozsudku Okresného súdu Košice I pod sp. zn. 7T/58/2015, z 9. novembra 2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 4To/4/2018, z 30. augusta 2018 bol spáchaný koncom roka 2014 až do 8. februára 2015, to jest skôr, ako bol vyhlásený rozsudok Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 2T/33/15, zo 17. marca 2016 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5To/7/16, z 18. augusta 2016, vo vzťahu ku tomuto skutku mal súd v zmysle § 44 Tr. zák. upustiť od uloženia súhrnného trestu vo vzťahu k rozsudku Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 2T/33/15, zo 17. marca 2016 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5To/7/16, z 18. augusta 2016, nakoľko trest vo výmere 12 rokov a 6 mesiacov ku tomuto skutku, právne kvalifikovaného ako prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1, ods. 2 písm. a), b) Tr. zák., kde je trestná sadzba 6 mesiacov až 3 roky, je na ochranu spoločnosti a nápravu páchatelia dostatočný.

Vo vzťahu ku skutku obžalovaného v bode 2/ zrušeného rozsudku Okresného súdu Košice I pod sp. zn. 7T/58/2015, z 9. novembra 2017 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 4To/4/2018, z 30. augusta 2018, ktorý bol spáchaný dňa 26. októbra 2009 do 27. októbra 2009, to jest skôr, ako bol vyhlásený rozsudok Okresného súdu v Trebišove, sp. zn. 3T/126/13, z 8. augusta 2013, ako aj rozsudok Okresného súdu Košice I, sp. zn. 2T/47/07, zo 4. marca 2013, mal rovnako súd samostatne v zmysle § 44 Tr. zák. upustiť od uloženia súhrnného trestu vo vzťahu ku rozsudku Okresného súdu v Trebišove, sp. zn. 3T/126/13, z 8. augusta 2013, nakoľko trest vo výmere 9 rokov ku tomuto skutku, kde je trestná sadzba 3 roky až 10 rokov (§ 212 ods. 4 Tr. zák.), je na ochranu spoločnosti a nápravu páchatelia dostatočný. Skutok obžalovaného, pre ktorý bol vyhlásený rozsudok Špecializovaného trestného súdu, sp. zn. 2T/33/15, zo 17. marca 2016 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5To/7/16, z 18. augusta 2016, bol spáchaný neskôr, ako bol vyhlásený rozsudok Okresného súdu v Trebišove, sp. zn. 3T/126/13, z 8. augusta 2013, ako aj rozsudok Okresného súdu Košice I, sp. zn. 2T/47/07, zo 4. marca 2013, preto v prípade tohto skutku ide o recidívu a nie o zbíhajúcu sa trestnú činnosť. Z tohto titulu nebol Špecializovaným trestným súdom, sp. zn. 2T/33/15, zo 17. marca 2016 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 5To/7/16, zo 18. augusta 2016 uložený súhrnný trest, ale trest samostatný. Vzhľadom k tomuto prerušeniu súbehu trestných činov, prichádzajú do úvahy v predmetnej trestnej veci iba dva samostatne uložené tresty, resp. v prípade oboch skutkov samostatne upustiť od uloženia súhrnného trestu, a to bolo intervenujúcim prokurátorom prezentované v konaní pred súdom. Súhlasím s tvrdením dovolateľa, že uloženie súhrnného trestu by bolo pre odsúdeného priaznivejšie, ale takéto uloženie súhrnného trestu by bolo nezákonné a nesprávne.

Od uloženia súhrnného trestu v zmysle § 44 Trestného zákona možno upustiť len vtedy, ak sú splnené formálne podmienky na uloženie súhrnného trestu. Tak vo vzťahu ku skutku 1/ ako aj ku skutku 2/ rozsudku boli splnené podmienky na uloženie súhrnného trestu, resp. bolo potrebné ku každému samostatne upustiť od jeho uloženia. V kontexte vyššie uvedeného je upustenie od uloženia súhrnného trestu nepriaznivejšie pre odsúdeného, ako uloženie súhrnného trestu za oba skutky naraz, čím nebola

porušená zásada zákazu reformationis in peius. To, že odvolací súd aj vo všeobecnosti prehodnotí svoj právny názor, čo sa výroku o treste týka, pričom pri oboch rozhodnutiach bol výrok o treste napadnutý prokurátorom, nie je ani v rozpore so zákonom, ani porušením zásady zákazu zmeny k horšiemu".

+ + +

Najvyšší súd po preskúmaní predmetného dovolania poznamenáva, že obvinený podal dovolanie proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Podľa § 368 Trestného poriadku:

ods. 1) Dovolanie možno podať proti právoplatnému rozhodnutiu súdu, ktorým bol porušený zákon alebo ak boli porušené ustanovenia o konaní, ktoré mu predchádzalo, ak je toto porušenie dôvodom dovolania podľa § 371.

ods. 2) Ak tento zákon neustanovuje inak, rozhodnutím podľa odseku 1 sa rozumie

- a) rozsudok a trestný rozkaz,
- b) uznesenie o postúpení veci okrem uznesenia o postúpení veci inému súdu,
- c) uznesenie o zastavení trestného stíhania,
- d) uznesenie o podmieňanom zastavení trestného stíhania,
- e) uznesenie o podmieňanom zastavení trestného stíhania spolupracujúceho obvineného,
- f) uznesenie o schválení zmiernu a zastavení trestného stíhania,
- g) rozhodnutie o uložení ochranného opatrenia,
- h) rozhodnutie, ktorým bol zamietnutý riadny opravný prostriedok podaný proti rozhodnutiu podľa písmen a) až g), alebo rozhodnutie, ktorým odvolací súd na základe riadneho opravného prostriedku vo veci sám rozhodol.

Proti iným rozhodnutiam neuvedených v § 368 ods. 2 Trestného poriadku (ak tento zákon neustanovuje inak - viď § 368 ods. 2 prvá veta Trestného poriadku) môže podať dovolanie len minister spravodlivosti, a to v zmysle § 371 ods. 2, ods. 3 Trestného poriadku.

Z uvedeného vyplýva, že obvinený môže podať dovolanie vo svoj prospech len proti rozhodnutiam taxatívne vymenovaným v ustanovení § 368 ods. 2 Trestného poriadku a nie proti iným rozhodnutiam.

Právoplatným rozhodnutím súdu, ktorým bol porušený zákon v zmysle ods. 1 § 368 Trestného poriadku treba rozumieť právoplatné rozhodnutie súdu vo veci samej.

Dovoláním napadnutým uznesením Krajského sudu v Košiciach, sp. zn. 4To/4/2018, z 30. augusta 2018 nedošlo k rozhodnutiu vo veci samej, pretože trestné konanie obžalovaného I. P. pokračovalo ďalej, a preto nemožno považovať rozhodnutie krajského súdu o zrušení a vrátení veci na ďalšie konanie súdu prvého stupňa za rozhodnutie, ktoré spadá do okruhu rozhodnutí, na ktoré sa vzťahuje možnosť napadnúť ich dovolaním, ktoré by mohol podať obžalovaný, resp. generálny prokurátor.

Zároveň platí, že krajský súd nerozhodol o zamietnutí opravného prostriedku (§ 316 ods. 1 Trestného poriadku, § 319 Trestného poriadku) a ani nerozhodol vo veci sám (§ 322 ods. 3 Trestného poriadku), čo sú základné predpoklady na identifikáciu rozhodnutia, ktoré môže byť napadnuté dovolaním podľa § 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku.

S ohľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol podľa § 382 písm. f) Trestného poriadku, o odmietnutí podaného dovolania, pretože toto bolo podané obvineným I. P. proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.